

de efter Skøn kan give. Men de gamle kan jo ikke paa Forhaand regne med at faa disse Penge; naar man har set, hvorledes Skønnet hidtil har udviklet sig — og her tænker jeg navnlig paa, hvorledes man i adskillige Kommuner har behandlet de gamle med Hensyn til det 25 pCt.'s Tillæg — vil der ikke være nogen som helst Sikkerhed for de gamle ved at vide, at Kommunalbestyrelsen har Ret til at bruge disse 5 eller 12½ pCt. Dertil kommer, at af de 5 pCt. i Provinsbyerne og i Hovedstaden skal først dækkes Sygepleje i Hjemmet, og paa Landet skal af de 12½ pCt. dækkes al Sygehjælp.

Hvis jeg nu tager som Eksempel en Landkommune med en Udbetaling i Aldersrente af 10 000 Kr., vil den altsaa have 1 250 Kr. til Raadighed, men af dette Beløb skal først dækkes Læge, Medicin, maaske Hospitalsoophold, og saa tror jeg, enhver vil kunne sige sig selv, hvor meget der bliver tilbage til yderligere at forhøje Taksten for de gamle. Men selv om Kommunerne nu vil bruge hele dette Beløb — hvad jo den forløbne Tid slet ikke har vist at de vil — selv om jeg nu er saa elskværdig at gaa ud fra, at man vil bruge Beløbet til at forbedre Taksterne med, og jeg altsaa lægger det til de faste Takster, viser det sig, at man alligevel faar et grelt Resultat. De gamle vil i saa Tilfælde henholdsvis i Hovedstaden, i Provinsbyerne og paa Landet opnaa følgende Takster: 1 058 Kr., 844 Kr. og 675 Kr., medens de i Øjeblikket faar 1112 Kr., 908 Kr. og 704 Kr. Men hertil kommer saa Bestemmelsen om, at disse Procenttillæg kun maa ydes for 1 Aar ad Gangen, hvorved man gør det saa besværligt for de gamle som vel muligt at faa dette Procenttillæg. Enhver ved jo, hvor vanskeligt det er for de gamle at faa disse Andragender skrevet Aar efter Aar, og at det kan afholde en Del gamle, hvad der selvfølgelig ogsaa er Mening, fra at søge dette Tilskud. Vender jeg mig til de enligt stillede, er Forholdet følgende. En enligt stillet Mand i København kan nu faa 552 Kr. + Dyrtidstillæg 42 Kr. + 25 pCt., hvilket er 148 Kr., + Brændsel 20 Kr., ialt 762 Kr. Flertalsforslaget byder ham 678 Kr. og eventuelt de 5 pCt. eller i alt 712 Kr. Han maa altsaa selv i allerheldigste Tilfælde aflevere 50 Kr., og saa maa han selv betale for Sygepleje i Hjemmet. I Provinsbyerne kan en enligt Mand nu faa 444 Kr. + 42 Kr. + 25 pCt. + Brændsel, i alt 627 Kr. Efter Flertalsforslaget vil han faa 540 Kr. + eventuelt de 5 pCt., i alt 567 Kr. Det bliver 60 Kr., som den enligt stillede i

Provinsen maa aflevere til Fordel for Nedsænkningen, og samtidig maa han selv afholde Udgifterne til Hjemmesygepleje. Paa Landet faar den enligt stillede nu 330 Kr. + 42 Kr. + 25 pCt. + Brændsel, ialt 485 Kr. Flertalsforslaget byder ham 402 Kr. + 12½ pCt., i alt 462 Kr. Der maa altsaa den enligt stillede aflevere 33 Kr., og samtidig maa han aflevere alt, hvad der hedder Sygehjælp, hvad der naturligvis kan komme til at betyde uendelig store Udgifter for ham, Udgifter, som det er givet han ikke kan afholde. For enligt stillede Kvinder er Forholdet noget lignende.

Som man vil se, er der altsaa en Forringelse over hele Linien. Og saa har jeg endda i disse Eksempler set ganske bort fra Forskelshjælpen. Forskelshjælpen andrager jo i Virkeligheden i Øjeblikket et Beløb af 1 Mill. Kr. og opbeværes af mellem 25 000 og 30 000 Personer, omtrent en Trediedel af samtlige understøttede. For en By som den, jeg repræsenterer, Vejle, drejer det sig om 237 Personer, og Udgiften til disse 237 Personer var i 1925—26, det sidste Aar, for hvilket der foreligger Regnskab, ca. 18 000 Kr. eller ca. 75 Kr. pr. Rentenyder. Selv om nu baade Forskelshjælp og Dyrtidshjælp, hvad jeg skal erkende, i Henhold til Loven er gaaet noget ned, vil man alligevel se, at Forskelshjælpen som saadan dog drejer sig om Penge for mange af de gamle. Altsaa, Flertallets Forslag er en betydelig Forringelse, men det er da ogsaa givet, at man kan ikke gaa hen og spare 9½ Mill. Kr. paa selve Loven og mene, at det kan lade sig gøre, uden at man maa gøre Understøttelsen ringere for nogle og tage den helt fra nogle.

Nu er jeg ikke blind for, at man efter Flertalsforslaget kan gaa til at fortolke Bestemmelsen om de 5 og 12½ pCt. paa den Maade, at de stilles til Raadighed for Kommunerne til de daarligst stillede, idet Kommunerne ikke er bundet til at give de aldersrentenydende dette Beløb, men kun er bundet til Beløbets Maksimum, nemlig 5 pCt. af den samlede Alderdomsunderstøttelse i Bykommuner og 12½ pCt. af den samlede Understøttelse i Landkommuner. Altsaa, man er i Stand til at give en gammel 5 pCt., 10 pCt., 15 pCt. eller 20 pCt., men man maa erindre, at man har kun den faste Sum at give af, og for hver Gang man giver en Mand 10 pCt., maa man tage det fra en anden, for hver Gang man giver en Mand 15 pCt., maa man tage det fra to andre. Man har kun det faste Beløb, og derfor maa den ene aflevere, hvad den anden faar mere.